

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 5 ΙΟΥΛΗ 1996 ΑΡ. ΦΥΛ. 260 ΔΡΧ. 150

Η αθηθινή δύναμη πίσω από το Σημίτη Η ΡΩΣΟΔΟΥΛΗ ΚΛΙΚΑ ΛΑΛΙΩΤΗ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

Για δεύτερη φορά μέσα σε έξι μήνες μια εκλογή Σημίτη διαψεύδει τις εκτιμήσεις μας. Σύμφωνα με αυτές η ρωσόδουλη φράζια Λαλιώτη, Σκανδαλίδη, Γ. Παπανδρέου θα έρχινα με κάθε τρόπο το βάρος της ενάντια στην εκλογή Σημίτη στην Προεδρία, ώστε να αποτρέψει μια τεράστια συγκέντρωση ισχύος στην φιλοευρωπαϊκή τάση του ΠΑΣΟΚ.

Τα γεγονότα όμως απέδειξαν ότι όπως στην εκλογή πρωθυπουργού, έτσι και στην περίπτωση της εκλογής προέδρου, η ρωσόδουλη φράζια έριξε το βάρος της υπέρ του Σημίτη. Αυτό το βάρος έδωσε και στις δύο περιπτώσεις το αποτέλεσμα. Αποδείχτηκε από τα γεγονότα ότι η κλίκα Λαλιώτη δεν ήταν ποτέ σ' αλήθεια υπέρ μιας “τρίτης λύσης” όπως διατεινόταν ο ίδιος ο αρχηγός της. Το λάθος μας κατ' αρχήν ήταν ότι πήραμε “τοις μετρητοίς” τις διακηρυγμένες προθέσεις αυτού του παλιού διπλοπρόσωπου και τις ταυτίσαμε με τις αληθινές του προθέσεις. Όμως στο βάθος της λαθεμένη εκτίμησή μας είχε να κάνει με την ελλιπή κατανόηση της δύναμης με την οποία η ρωσόδουλη κλίκα μπορεί να διεισδύει και να ηγεμονεύει πάνω στην φιλοευρωπαϊκή τάση Σημίτη. Σε ένα μεγάλο βαθμό αυτή η αδυναμία έχει αντικειμενικές αιτίες. Γιατί το βασικό χαρακτηριστικό της ρωσόδουλης φράζιας ήταν πάντα ο συνωμοτισμός, ο καλυμμένος εισοδισμός και κυρίως, η διπλή ταχτική στο εσωτερικό του.

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Ας αναλύσουμε λοιπόν τη μεγάλη πολιτική μάχη που ήταν το συνέδριο του ΠΑΣΟΚ. Το Συνέδριο ήταν η πάλη του μετώπου των ρωσόδουλων με τους

ευρωπαίους για την κατάληψη της κοιματικής εξουσίας και την συντριβή των σοβινιστών του ΠΑΣΟΚ. Όλες οι τάσεις αυτών των τελευταίων ήταν συνασπισμένες και είχαν κοινό επικεφαλής τους τον Τσοχατζόπουλο.

Αυτή ήταν η κύρια αντίθεση μέσα στο Συνέδριο. Ταυτόχρονα όμως εκδηλώθηκε σαν δευτερεύουσα και η αντίθεση ανάμεσα στους ευρωπαϊφίλους του Σημίτη και τους ρωσόφιλους.

Αυτή η κατάσταση μπορεί να συγκαλυφθεί μόνο από το γεγονός ότι ο ίδιος ο Λαλιώτης φάνηκε να παρατάσσεται με το στρατόπεδο των σοβινιστών. Όμως η συνολική σύγκρουση στο επίπεδο της γραμμής και των προσώπων μαρτυράει το αντίθετο.

Γιατί τα βασικά στελέχη της λαλιώτικης φράζιας παρατάχθηκαν με τον Σημίτη. Αυτή ήταν η στάση των Γ. Παπανδρέου, Τζουμάκα, Αυγερινού και του πρόσφατα ρωσόφιλου Πάγκαλου. Ακόμα μαζί του ήταν όλα εκείνα τα στελέχη της λεγόμενης γενιάς των σαραντάρηδων που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο έχουν εκδηλώσει πολιτικούς δεσμούς με τον Λαλιώτη. Τέτοιοι είναι για παράδειγμα ο Ρέππας, ο Σμυρλής, ο Φούρας, ο Μανίκας.

Είναι φανερό ότι αν η ρωσόδουλη φράζια έβαζε σαν κύριο στόχο της το αδυνάτισμα του Σημίτη όλα τα παραπάνω στελέχη θα εκδηλώνονταν εναντίον του ή έστω θα έμεναν σιωπηλά ή σχετικά ουδέτερα ώστε να μπορούν να δουλέψουν ει-

σοδιστικά. Έγινε το αντίθετο. Έτσι βρέθηκε ο Λαλιώτης μόνος να εμφανίζεται στο στρατόπεδο των εθνικιστών, ενώ όλος ο στρατός του βρισκόταν στο αντίθετο στρατόπεδο.

ΚΛΑΣΣΙΚΗ ΔΙΑΤΑΞΗ ΜΑΧΗΣ ΤΩΝ ΡΩΣΟΔΟΥΛΩΝ

Αυτή η “διάταξη μάχης” φαίνεται σαν να είναι μια παράξενη καινοτομία στην ταχτική των ρωσόδουλων. Όμως δεν είναι. Απλά ο Λαλιώτης ακολουθεί τα χνάρια του Α. Παπανδρέου και τον αντικαθιστά επάξια στο δικό του ρόλο. Θυμόμαστε ότι ο Α. Παπανδρέου εμφανιζόταν πάντα σαν αρχηγός των σοβινιστών, (ή αυτοδυναμικών όπως τους ονομάζαμε παλιότερα) και άφηνε στον Λαλιώτη το ρόλο του

ανοιχτού εχθρού τους. Όταν ο Λαλιώτης χτυπούσε, ο Α. Παπανδρέου εμπόδιζε τους σοβινιστές να απαντήσουν στα χτυπήματα. Αυτό έκανε στην εποχή της κάθαρσης όταν και τότε το μέτωπο Λαλιώτη - Σημίτη επιτέθηκε για πρώτη φορά για την συντριβή της αυτοδυναμικής σοβινιστικής εθνικιστικής τάσης του ΠΑΣΟΚ. Ο Α. Παπανδρέου έπρεπε να παραμείνει δίπλα στους σοβινιστές και ταυτόχρονα να τους προδίδει.

Γιατί ο σοσιαλิมπεριαλισμός πατάει πάνω στο σοβινισμό για να έρθει στην εξουσία, αλλά ο σοβινισμός είναι πάντα ένας εθνικισμός που δεν θέλει να γίνεται έρμαιο του κάθε ιμπεριαλισμού και του

συνέχεια στη σελ. 2

Ανδρέας Παπανδρέου ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΡΑΧΤΟΡΑ

Ένας πράχτορας του ρώσικου ιμπεριαλισμού, κέντρο της ανωμαλίας στη σύγχρονη πολιτική ιστορία της χώρας

Συνηθίζεται μπροστά στο θάνατο ενός ανθρώπου να τονίζονται οι θετικές του πλευρές, να ξεχνιούνται μπροστά στη θλίψη τα λάθη ακόμα και σημαντικά κακά που έκανε στη διάρκεια της ζωής του. Αυτό όμως συμβαίνει όταν έχει να κάνει κανείς με ανθρώπους μέσα από το λαό. Ο Α. Παπανδρέου δεν ήταν ένας τέτοιος άνθρωπος. Ήταν ένας βαθύς αντιδραστικός.

Για το προοδευτικό δημοκρατικό κίνημα δεν αποτελεί απλά και μόνο ένα καθήκον της πραγματικής αποτίμησής του ρόλου του σε μέσο διαπαιδαγώγησης των μαζών, αλλά ένα άμεσο πολιτικό καθήκον για την ανατροπή του παπανδρεϊσμού που εξακολουθεί και μετά το φυσικό του θάνατο, να είναι η κύ-

ρια γραμμή αντίδρασης και οπισθοδρόμησης της χώρας.

Σ' αυτό το άρθρο θα προσπαθήσουμε να δείξουμε περιληπτικά το ρόλο που αυτός έπαιξε στις κρίσιμες καμπές της σύγχρονης πολιτικής ιστορίας του τόπου, το πως δηλαδή πάντα βρέθηκε με τον πιο σκοτεινό τρόπο στο πιο βαθύ κέντρο της αντίδρασης, που μετά τη μεγάλη αλλαγή στη χώρα του σοσιαλισμού στα μέσα της δεκαετίας του '50, βρίσκεται στο Κρεμλίνο.

Ο Παπανδρέου σ' όλη την πολιτική του πορεία εμφανίστηκε πάντα με τη μορφή του “σοσιαλιστή” ανεξάρτητα από το περιεχόμενο που έδινε στο σοσιαλισμό του στις διάφορες φάσεις της πορείας του.

Ένα πρώτο βασικό ζήτημα είναι να αναζητήσει κανείς τη βάση αυτής της ιδεολογικής “σο-

σιαλιστικής” συγκρότησης του Α. Παπανδρέου.

Ο Α. Παπανδρέου εμφανίζεται να ενστερνίζεται τις “σοσιαλιστικές” ιδέες του 1937-1939 μέσα από τον **τροτσκισμό** του Πουλιόπουλου και του Στίνα. Ιδέες που δεν υπερασπίζει στην ασφάλεια του Μανιαδάκη, όπου προδίδει με δύο χαστούκια τη φιλοτροτσκιστική του οργάνωση και τους συντρόφους του, αφήνεται ελεύθερος και φεύγει για την Αμερική, λίγους μήνες πριν ξεσπάσει ο πόλεμος.

Σ' ολόκληρη την περίοδο 1940-1961 ο Α. Παπανδρέου απέχει από κάθε πολιτική δράση σε ηλικία 21-42 χρόνων.

Σ' αυτά τα 20 χρόνια η σοσιαλιστική ιδεολογία σαν ιδεολογία του επαναστατικού προλεταριάτου γνώρισε την πιο μεγάλη ανάπτυξη μέσα από τους πιο σκληρούς αγώνες για την εξουσία, με τον πατριωτι-

κό πόλεμο, τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα και το δεύτερο αντάρτικο. Αλλά επίσης και μια μεγάλη ήττα μέσα από τη διάλυση του Κ.Κ.Ε. και την κυριαρχία του ρεβιζιονισμού.

Ο Α. Παπανδρέου απείχε απ' αυτούς τους αγώνες που ανάπτυξαν τα σοσιαλιστικά ιδεολογικά ρεύματα, αλλά και δεν έζησε εσωτερικά τις ήττες που γέννησαν το ρεβιζιονισμό.

Πως είναι λοιπόν δυνατό να εμφανιστεί ένας άνθρωπος ουσιαστικά μετά τα 45 του χρόνια (1964) σα φλογερός σοσιαλιστής και αγωνιστής, όταν την ώρα που οι σοσιαλιστικές ιδέες ζυμωνόντουσαν με το αίμα των κομμουνιστών στα μπουντρούμια του Μεταξά, υπογραφε δήλωση και κυκλοφορούσε ελεύθερος, όταν ζυμωνόντουσαν με

συνέχεια στη σελ. 3

Η ΚΛΙΚΑ ΛΑΛΙΩΤΗ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

κάθε πράχτορά του. Έτσι παρακολούθησαμε αυτή την εξαιρετικά πολύπλοκη κατάσταση σύμφωνα με την οποία ο Α.Παπανδρέου ήταν αρχηγός ακριβώς των προς εξόντωση αντιπάλων του.

Στο Συνέδριο του ΠΑΣΟΚ ο Λαλιώτης τοποθετήθηκε στο στρατόπεδο των σοβινιστών, δίχως όμως να γίνει αρχηγός τους. Ήταν πολύ δύσκολο να γίνει τόσο γρήγορα μια τέτοια δραματική αλλαγή. Γι' αυτό το λόγο το ρόλο του κατ'εξοχήν σοβινιστή τον είχε αναλάβει και τον έπαιζε πετυχημένα ο Σκανδαλίδης εδώ και πάνω από ένα χρόνο.

Από αυτή τους τη θέση Λαλιώτης και Σκανδαλίδης θα κατάφεραν εύκολα να κατευνάσουν και να τιθασεύσουν το οργισμένο στρατόπεδο των σοβινιστών σε περίπτωση ήττας του και να το αποπλίσουν απέναντι στο νικηφόρο μέτωπο του αληθινού Λαλιώτη με τον Σημίτη.

ΤΟ ΒΑΘΙΑ ΔΙΑΒΡΩΜΕΝΟ ΕΥΡΩΠΑΙΚΟ ΡΕΥΜΑ

Το ερώτημα που μπαίνει εδώ είναι το εξής: Ο Λαλιώτης δεν ανησυχεί από τον Σημίτη; Τόσο λίγο φοβάται ότι μια ταυτόχρονη πρωθυπουργία και προεδρία Σημίτη θα δυναμώσει τους ευρωπαϊόφιλους ώστε να επιχειρήσουν αμέσως μετά τη νίκη τους μια επίθεση στη ρωσόδουλη κλίκα Λαλιώτη;

Αποδείχτηκε ότι τόσο λίγο το φοβάται αφού το βοήθησε να πάρει την προεδρία. Γιατί αυτό το ρεύμα αποδείχεται μέρα με τη μέρα βαθιά διαβρωμένο από τον Λαλιώτη και πολιτικά και οργανωτικά, έτσι ώστε να βρίσκεται κάτω από την πρακτική ηγεμονία του. Αυτό δεν σημαίνει ότι η φιλοευρωπαϊκή τάση είναι ανύπαρκτη και ότι δεν υπάρχει σύγκρουση αυτής της τάσης με την κλίκα Λαλιώτη.

Σημαίνει ότι η τάση αυτή, και ιδίως ο ηγέτης της Σημίτης, είναι βυθισμένη στο συμβιβασμό με τους ρωσόδουλους επειδή πάνω τους στηρίζεται για να έρθει στην εξουσία. Έτσι υπηρετεί αντικειμενικά το δικό τους σχέδιο εξουσίας, ενώ όποτε επιδιώκει ένα δικό της δρόμο γρήγορα ταπεινώνεται και συμμορφώνεται. Αυτό έγινε στους έξι μήνες της κυβέρνησης Σημίτη, αυτό έγινε και στο Συνέδριο.

Η εξωτερική πολιτική Σημίτη ήταν μια αντιτουρκική και αντιευρωπαϊκή πολιτική. Η οικονομική του πολιτική ήταν μια πολιτική σαμποτάζ και η πάλη του για τον έλεγχο του κρατικού και κομματικού μηχανισμού

εξυπνήρησε στην κύρια πλευρά τις θέσεις και τα σχέδια του Λαλιώτη.

Το ελαφρυντικό του σε όλα αυτά ήταν ότι το κυνήγι του για την προεδρία τον υποχρέωνε να "καταπίνει σ'ένα βαθμό" ως το Συνέδριο την εθνική πολιτική των σοβινιστών και την οικονομική πολιτική των "ρώσων". Όμως και η πολιτική γραμμή με την οποία με την οποία αυτός μπήκε για να κερδίσει το ίδιο το Συνέδριο ήταν στην συντριπτικά κύρια πλευρά η γραμμή του Λαλιώτη: Τουρκία κύριος εχθρός, Ευρώπη δήθεν με το μέρος της Τουρκίας, Ναι στους υπερεξοπλισμούς παρά τις επιπτώσεις τους στη σύγκλιση. Σε ότι αφορά το εσωτερικό μέτωπο επίθεση κύρια ενάντια στην μέχρι τώρα κυρίαρχη κομματική νομενκλατούρα των εθνικιστών μέσα στο ΠΑΣΟΚ και όχι ενάντια στο κρατικογραφειοκρατικό τομέα παραγωγής γενικά.

Η αιχμή της γραμμής Σημίτη ήταν το "νέο ΠΑΣΟΚ", αλλά το "νέο ΠΑΣΟΚ" ήταν και η αιχμή του Λαλιώτη που έφτασε μάλιστα ως την "επανάδρωση και την αναγέννηση" του ΠΑΣΟΚ. Όλα αυτά σημαίνουν το ίδιο πράγμα, εκκαθάριση των εθνικιστών ή των αυτοδυναμικών όπως τους λέγαμε παλιότερα. Το "νέο ΠΑΣΟΚ" ήταν το κοινό σύνθημα του Λαλιωτικού - Σημιτικού μπλοκ κάτω από τη καθοδήγηση του πρώτου.

Η ΗΓΕΜΟΝΙΑ ΛΑΛΙΩΤΗ ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

Η σύγκρουση των δύο αυτών τάσεων μέσα στο μπλοκ αυτό υπήρχε, αλλά εκδηλωνόταν υπόκωφα. Για παράδειγμα οι γνήσιοι ευρωπαϊστές υποστήριζαν κύρια τον Σημίτη, ενώ οι Λαλιωτικοί επιτίθονταν αποκλειστικά στους Τσοχατζοπουλικούς. Την ίδια ώρα ο αρχηγός τους μαζί με τον Σκανδαλίδη επιτίθονταν και ταπεινώναν τον Σημίτη καταγγέλλοντας και τις δύο "ομάδες" σαν διασπαστικές, και ο μέλλων Πρόεδρος γινόταν ένας απλός θλιβερός εριστικός Κώστας που έπρεπε να ενωθεί με έναν επίσης θλιβερό και εριστικό Άκη. (Είναι αντιπροσωπευτικό του χαρακτήρα αυτών των δύο ότι κανείς τους στη δευτερολογία του δεν αντέδρασε σ'αυτή την ταπεινώση που τους έκανε ο Λαλιώτης).

Είναι επίσης πολύ πιθανό να σημειώθηκε μια διαμάχη Σημίτη - Λαλιώτη στη δεύτερη μέρα του Συνεδρίου, την Παρασκευή, όταν κανείς από τους Λαλιωτικούς δεν βγήκε να υπερασπίσει τον Σημίτη απέναντι στο οργισμένο σοβινιστικό στρατόπεδο. Αυτό μάλιστα μπορεί να συνδυαστεί με το ότι ο

περίφημος Μαγκούφης της Λάρισας ήταν στη λίστα των 30 Λαλιωτικών που το Γενάρη του '96 έκαναν κάλεσμα για τη σύγκλιση της Κοινοβουλευτικής ομάδας. Αυτό αφήνει το ενδεχόμενο να είχε στήσει ο Λαλιώτης την κλάκα της αντισημιτικής οργής της Παρασκευής προκειμένου κάτι παραπέρα να αποσπάσει από τον ενδοτικό Σημίτη. Γιατί η Παρασκευή τέλειωσε με μια μεγάλη ήττα των Σημιτικών όταν πήγαν μόνοι τους να δώσουν μια μάχη ενάντια στους Λαλιωτικούς. Επρόκειτο για τη συμμετοχή των "αριστίνδην" στο Συνέδριο. Εκεί ο φιλοσημιτικός Πρωτόπαπας είπε όχι, ενώ ο λαλιωτικός χώρος με επικεφαλής τον Μανίκα, είπε μαχητικά ναι. Ήταν τότε που είπε ναι και ο κεντριστής Κακλαμάνης και μάλιστα έκανε πως αρρώστησε.

Στην ψηφοφορία που ακολούθησε το καθαυτό σημιτικό στρατόπεδο ήταν τόσο αδύναμο που δεν χρειάστηκε καν να μετρηθεί για να διαπιστωθεί η ήττα του.

Η πρόταση Σημίτη το Σάββατο για τους τρεις αντιπροέδρους και η δημιουργία ενός νέου ειδικού σχήματος εξουσίας, όπως η Πολιτική Γραμματεία, δεν θα πρέπει να είναι παρά υποχωρήσεις κάτω από την πίεση της Παρασκευής.

Πραγματικά όλοι οι λαλιωτικοί καθώς και η πολύ "παράξενη" Βάσω Παπανδρέου μίλησαν με ορμή μόνο το Σάββατο και όλο το Συνέδριο έγινε ξαφνικά Σημίτης. Η πολιτική ήττα του Τσοχατζόπουλου το Σάββατο ήταν τόσο σαφής που δεν θα μπορούσε να την ανατρέψει η ομιλία Λαλιώτη που μόνο επιφανειακά πήρε το μέρος του Τσοχατζόπουλου.

Η ΚΟΥΦΙΑ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΣΤΟΝ ΤΣΟΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟ

Αυτός ήταν στην πραγματικότητα ήδη νεκρός αφού η γραμμή της διαρχίας είχε καταρρεύσει το Σάββατο. Γιατί η γραμμή της διαρχίας Σημίτη - Τσοχατζόπουλου είχε νόημα μόνο εφ'όσον θα παραιτιόταν ο Σημίτης από τη διεκδίκηση της προεδρίας. Όταν όμως αυτός και το ενωμένο στρατόπεδο του επέμεινε το Σάββατο με πάθος στη συγκέντρωση των εξουσιών σε ένα πρόσωπο, η γραμμή της διαρχίας μπορούσε να πολεμηθεί μόνο με τη γραμμή "ναι στον Τσοχατζόπουλο - όχι στον Σημίτη".

Αλλά το Σάββατο ούτε καν οι Τσοχατζοπουλικοί δεν σηκώθηκαν να υποστηρίξουν τον Τσοχατζόπουλο μόνο του. Γι' αυτό το "δίδυμο" που πρότεινε ο Λαλιώτης τη στιγμή που το

πρότεινε - στο τέλος δηλ. της διαδικασίας - ήταν μια κούφια φράση. Ένας Τσοχατζόπουλος που θα έπρεπε να εκλεγεί για Πρόεδρος **μόνο με τον όρο** ότι θα παραιτιόταν από την διεκδίκηση της προεδρίας ο Σημίτης, ένας τέτοιος Τσοχατζόπουλος δίχως αυθυπαρξία, αλλά σαν σιαμαίος ενός εχθρού του, δεν ήταν δυνατό να ψηφιστεί. Αν μάλιστα προσπαθήσουν οι αναγνώστες να φέρουν στο μυαλό τους την κορυφαία στιγμή του Λαλιώτη, εκεί δηλαδή όπου σαν γνήσιος φασίστας καλούσε το πλήθος να απαντήσει με ένα ναι ή ένα όχι στις προτάσεις του, θα θυμηθούν ότι ουσιαστικά δύο προτάσεις του πήραν μεγάλη "Ναι" στην ψηφοφορία.

Η μία ήταν ότι δεν **υπήρχε ασυμβίβαστο στην εκλογή Σημίτη και στην Προεδρία** και η άλλη ότι έπρεπε να δημιουργηθεί Πολιτική Γραμματεία. Μα αν κάποιος σ'αλήθεια ήθελε να υποστηρίξει τον Τσοχατζόπουλο σε αυτό το Συνέδριο θα έπρεπε να καταγγέλει ακριβώς το πολιτικό ηθικό και οργανωτικό ασυμβίβαστο Πρόεδρου και Πρωθυπουργού. Αυτό έκανε σε όλο το Συνέδριο όλο το τσοχατζοπουλικό στρατόπεδο. Ο Λαλιώτης έκανε το αντίθετο γιατί η βασική δουλειά του είναι, όπως είπαμε στην αρχή, να παραλύσει από δω και μπρος τις αντιστάσεις των σοβινιστών στην επίθεση των αντιπάλων τους. Η δεύτερη δουλειά του είναι να χρησιμοποιεί τους νικημένους σοβινιστές και τη γεμάτη ανημποριά λύσσα τους για να οδηγεί σε διαρκείς υποχωρήσεις το επίσης σχεδόν τυφλό ευρωπαϊόφιλο ρεύμα.

ΤΟ ΤΙΜΟΝΙ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΒΡΩΜΙΚΟΥ ΛΑΛΙΩΤΗ

Έτσι αυτό το σκοτεινό υποκείμενο, ο δήθεν φανατικός υποστηρικτής της διαρχίας, δεν δίστασε την επόμενη μέρα να αναγνωρίσει τον Σημίτη σαν "μόνο ηγέτη στο τιμόνι" του ΠΑΣΟΚ και να καλέσει τους πάντες σε ενότητα δηλαδή σε υποταγή σε ένα "τιμόνι" που κατά κύριο λόγο θα βρίσκεται στα χέρια του ίδιου του Λαλιώτη. Γιατί τι άλλο σημαίνει παρά επιβράβευση αυτής της ταχτικής το γεγονός ότι οι ρωσόδουλοι είναι ταυτόχρονα επικεφαλής και στις δύο ανοιχτά ανταγωνιζόμενες και δίχως χαρακτήρα τάσεις, και έτσι είναι επικεφαλής όλου του ΠΑΣΟΚ; Δηλαδή οι Λαλιώτης, Κακλαμάνης, Σκανδαλίδης είναι οι πρώτοι στη λίστα Τσοχατζόπουλου και οι επίσης "ρώσοι" Γ.Παπανδρέου, Αυγερινός, Πάγκαλος είναι στους επικεφαλής στη λίστα

Σημίτη (Αφήνουμε προς το παρόν κατά μέρος τους πάντως όχι σθεναρούς ευρωπαϊστές Παπαϊωάννου, Β.Παπανδρέου).

Έτσι όταν είναι να σχηματιστεί ένα όργανο π.χ το Εκτελεστικό ή κυρίως, η Πολιτική Γραμματεία, οι "ρώσοι" εμφανίζονται και από τις δύο πλευρές της μοιρασιάς και διεκδικούν και τις δύο "αντίθετες" αντίστοιχες θέσεις. Όταν δηλαδή εμφανίζεται διεκδικητής για μια θέση ο Λαλιώτης, σαν επικεφαλής του Τσοχατζοπουλικού στρατοπέδου, τότε ο Γ.Παπανδρέου θα μπορεί να εμφανίζεται από την άλλη σαν Σημιτικός για να διεκδικήσει την αντίστοιχη θέση σαν αντίβαρο δήθεν στον Λαλιώτη.

Αυτό λέγεται οργανωτική ηγεμονία και επιτυγχάνεται μετά από την πολιτική ηγεμονία που καταχτάνε επιδέξιοι εισοδιστές όταν παίζουν μέσα σε αντίθετους στρατούς δίχως χαρακτήρα. Όταν αυτοί οι εισοδιστές μένουν ασύλληπτοι και δίχως καταγγελία, και κυρίως, όταν η πολιτική τους γραμμή επιβάλλεται σαν "το κοινό πιστεύω" των σπαρασσόμενων στρατών.

Αν τα αστικά ρεύματα που αντιπαλεύει ο Λαλιώτης μέσα και έξω από το ΠΑΣΟΚ συμβιβάζονται μαζί του και σέρνονται πίσω του, δεν ισχύει το ίδιο για τους επαναστάτες και το λαό. Όσες κομπίνες και ίντριγκες αν μηχανευτεί όσο και να καλύπτεται πίσω από Σημίτη, η έκθεσή του δεν θα αργήσει. Γρήγορα το μέτωπο με ευρωπαϊκό και εκσυγχρονιστικό πρόσωπο που έχει σκαρώσει θα αρχίσει να φθείρεται γιατί θα του λείπει το άλλοθι. Η υποτέλεια στη Ρωσία και στις συμμορίες τύπου Κόκκαλη και Εμφιετζόγλου, το οικονομικό σαμποτάζ και η διαρκής ένταση με την Τουρκία και την Ευρώπη θα συνεχιστούν και θα δημιουργήσουν μια αφόρητη κατάσταση.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15θήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο
Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ. 5232553
Ετήσια συνδρομή: 3.600
Εξαμηνιαία: 1.800

Γίνεται τελευταία πολύς θόρυβος ενάντια στο ρατσισμό με το συνηθισμένο ανώδυνο τρόπο του ΣΥΝ, του ΠΑ.ΣΟ.Κ. και του ψευτοΚΚΕ. Φεστιβάλ συγκεντρώσεις ενάντια στη "Χρυσή Αυγή", όλα έχουν ένα κοινό παρανομαστή. Αποφεύγουν να θίξουν το βασικό στον ελληνικό ρατσισμό, που είναι ο εθνοφυλλετικός του χαρακτήρας. Γιαυτό συγκεντρώνουν το ζήτημα στην πάλη υπέρ του μετανάστη εργάτη. Λες και στη χιτλερική Γερμανία ή ακόμα και στη νότια Αφρική το ζήτημα

ήταν ο ρατσισμός ενάντια στο μετανάστη. Ο ρατσισμός παντού είναι άρρηχτα δεμένος με τον σωβινισμό. Στην Ελλάδα αυτή η σχέση είναι ανοιχτή και σκανδαλώδης. Η προκήρυξη που ακολουθεί είναι μια πρώτη συστηματική τοποθέτηση της ΟΑΚΚΕ στο ζήτημα της πάλης ενάντια στο ρατσισμό στη χώρα μας και τα καθήκοντα των ελλήνων δημοκρατών σχετικά με τους μετανάστες.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΕΘΝΟ-ΡΑΤΣΙΣΜΟ

ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΙΔΙΟ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΟ ΓΙΑ ΙΔΙΑ ΔΟΥΛΕΙΑ ΣΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Δεν μπορεί σήμερα, σε μια χώρα σαν την Ελλάδα να υπάρξει ένα γνήσιο κίνημα ενάντια στον ρατσισμό αν δεν έρθει σε βαθειά σύγκρουση με τις κυρίαρχες θεωρίες του εθνικού ρατσισμού.

Πρόκειται για τις θεωρίες και τις πολιτικές πρακτικές που στο κέντρο τους έχουν τη θέση για την "καθαρότητα και την ανωτερότητα της ελληνικής φυλής". Στο όνομα τους το ελληνικό κράτος ακολούθησε μια πολιτική πραγματικής εθνοκάθαρσης και συνεχίζει με τη βάρβαρη καταπίεση της εθνικής μακεδονικής και της τούρκικης μειονότητας. Με τη θεωρία των "ενιαίων συμφερόντων του ελληνισμού" επεμβαίνει σ' όλες τις γειτονικές χώρες στο όνομα της υπεράσπισης των ελληνικών εθνικών μειονοτήτων εκεί. Στο όνομα της θεωρίας της "ιστορίας του ελληνισμού" αρνείται την ανεξάρτητη ύπαρξη της Δημοκρατίας της Μακεδονίας. Είναι ο ελληνικός εθνο-ρατσισμός που προωθεί συμμαχίες πολέμου με τη χιτλερική Σερβία και τους ρώσους μπερλιαριστές σφαγείς του τσετσενικού λαού.

Αυτός είναι ο εθνο-ρατσισμός που ανάγει σε υπέρτατο ιδανικό την υπεράσπιση του ελληνισμού που απειλείται τάχα από τη ...συνωμοσία των "βαρβάρων" της "ανθελληνικής" Δ. Ευρώπης. Ενάντια σ' αυτό το ρατσισμό που χτυπάει σήμερα τα τύμπανα του πολέμου και του φασισμού, πρέπει να δώσει την πάλη του το δημοκρατικό και επαναστατικό κίνημα, προωθώντας τα μεγάλα ιδανικά του διεθνισμού, της ισότητας και της δικαιοσύνης στις σχέσεις ανάμεσα στους λαούς και στις χώρες. Αυτά τα πιο αιχμηρά ζητήματα της αντιρατσιστικής πάλης που υποχρεώνουν την εργατική τάξη και την επαναστατική νεολαία στην πιο βαθιά σύγκρουση με την αντίδραση λείπουν απ' τον καθεστωτικό αντιρατσισμό της μόδας.

Το ζήτημα των ξένων εργατών στην Ελλάδα δεν είναι πάνω απ' όλα ένα ζήτημα πάλης ενάντια στον ρατσισμό. Οι ξένοι εργάτες και ιδιαίτερα οι αλβανοί εργάτες δεν έχουν πάνω απ' όλα ν' αντιμετωπίσουν τις διώξεις του ρατσιστικού ελληνικού κράτους, ή τα ρατσιστικά αισθήματα των πολιτικά καθυστερημένων τμημάτων του λαού.

Έχουν πάνω απ' όλα ν' αντιμετωπίσουν την πιο βάρβαρη ρατσιστικού τύπου ταξική εκμετάλλευση και καταπίεση, σαν ένα τμήμα της εργατικής τάξης της Ελλάδας.

Οι εκατοντάδες χιλιάδες Αλβανοί μπήκαν στη χώρα στα πλαίσια μιας συγκεκριμένης κρατικής πολιτικής που προωθούσε την πτώση του εργατικού μεροκάματου, για την αστική τάξη ενώ ταυτόχρονα έφερνε στην ελληνική κοινωνία την οπισθοδρόμηση.

Η μετανάστευση των ξένων εργατών από τις φτωχές χώρες στις ανεπτυγμένες χώρες, φέρνει την πρόοδο στο βαθμό που οι εργάτες των φτωχών χωρών γνωρίζονται και καταχτούν την προοδευτική κουλτούρα του εργατικού κινήματος και των προχωρημένων μεθόδων παραγωγής στις ανεπτυγμένες χώρες, ενσωματώνονται στο ίδιο εργατικό κίνημα αυτών των χωρών, γίνονται έτσι φορείς προοδευτικών ιδεών στις ίδιες τους τις χώρες.

Οι αλβανοί μετανάστες στην Ελλάδα βρέθηκαν σε χειρότερη θέση από εκείνη στην οποία βρέθηκαν στην ίδια τους τη χώρα παραγωγικά και πολιτιστικά. Όχι μόνο δεν εντάχθηκαν στη μεγάλη βιομηχανία αλλά έγιναν οι δουλολάροι της υπαίθρου και οι υπηρέτες των μεσαίων αστικών στρωμάτων της χώρας μας.

Έτσι χρησιμοποιήθηκαν από την αστική τάξη από τη μια μεριά για το κατέβασμα του μεροκάματου, από την άλλη για να οικοδομηθεί ένα καθεστώς νεοτσιφλικαδισμού στην ύπαιθρο. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη οπισθοδρόμηση για την πολιτική δημοκρατία και την επανάσταση στην Ελλάδα, από το μαζικό φαινόμενο στην ύπαιθρο, όπου χιλιάδες μεσαίοι και πλούσιοι αγρότες παίζουν στα καφενεία τον ιδρώτα χιλιάδων αλβανών και ταυτόχρονα αρνούνται να εκμηχανίσουν παραπέρα την πα-

ραγωγή τους χάρη ακριβώς στη φτηνή εργατική δύναμη που τους προσφέρεται. Το ίδιο γίνεται και στις πόλεις με τη μικρή και μεσαία βιοτεχνία, όπου πάλι το φτηνό εργατικό μεροκάματο εμποδίζει την εκμνηχάνιση και τη συγκέντρωση.

Έτσι αντί να έχουμε την άνοδο στις συνθήκες ζωής των αλβανών εργατών, έχουμε τη συνολική πτώση του μεροκάματου στη χώρα και την όξυνση των αντιθέσεων μέσα στους κόλπους της εργατικής τάξης με βασικό χαρακτηριστικό την τρομαχτική εξαθλίωση των αλβανών εργατών, από τη μια μεριά και το ρατσισμό και το ιδιαίτερο μίσος των πιο καθυστερημένων στρωμάτων των ελλήνων εργατών γι' αυτούς από την άλλη.

Ταυτόχρονα έχουμε την τρομαχτική ηθική διαφθορά ευρύτατων μεσαίων στρωμάτων ιδιαίτερα στην ύπαιθρο αλλά και στις πόλεις που έχουν μετατραπεί σε ανελέητα και αλαζονικά αφεντικά.

Δεν υπάρχει πιο μεγάλη οπισθοδρόμηση απ' αυτό. Αυτός ο νεοτσιφλικαδισμός, δημιουργεί τη βάση για την επικράτηση του εθνο-ρατσισμού και του φασισμού.

Όμως η διαφθορά δε σταματάει εκεί. Αγγίζει και την ίδια την εργατική τάξη και στρώματα του εργαζόμενου λαού. Ο "Αλβανός" γίνεται συνώνυμο με τη χειρωνακτική και ανειδίκευτη δουλειά κάτι που όλο και πιο πολύ δεν είναι καταδεκτό για τα "πρότυπα" του μεγαλο-έλληνα εργάτη.

Εργαζόμενοι, δημοκράτες, νεολαίοι,

Μετά απ' αυτά γίνεται φανερό πως η γραμμή της "νομιμοποίησης" με ή χωρίς όρους δε θίγει στην καρδιά του το πρόβλημα, αν, στη χειρότερη περίπτωση, δεν αποτελεί νομιμοποίηση αυτής της απαράδεκτης κατάστασης.

Γιατί το βασικό ζήτημα δεν είναι να σταματήσουν οι απελάσεις των αλβανών εργατών ή να ανοίξουν τα σύνορα. Το ζήτημα είναι να αλλάξουν οι υλικές συνθήκες ζωής των ξένων εργατών και να αποκατασταθεί η ενότητα και η στοιχειώδης ανθρώπινη ισότητα στους κόλπους της εργατικής τάξης.

Αυτό μπορεί να γίνει μόνο με τη συνεχή πάλη του εργατικού κινήματος για την ισότητα στα πολιτικά δικαιώματα και για την ισότητα στα μεροκάματα των ξένων εργατών με τους έλληνες εργάτες.

Γιατί οι ξένοι εργάτες δεν είναι τίποτα άλλο από ένα τμήμα της εργατικής τάξης της χώρας. Εδώ θα ξεσκεπαστούν οι δήθεν φιλεργάτες εθνικιστές που αντέχουν τα πάντα εκτός από το να αποδεχτούν τον Αλβανό, τον Πολωνό, τον Φιλιππινέζο εργάτη σαν αυτό που είναι, δηλαδή τμήμα του λαού της Ελλάδας και έλληνα υπήκοο.

Έτσι δε μπορεί κανένα συνδικάτο, κανένα κόμμα και καμία οργάνωση να μιλάει στο όνομα της εργατικής τάξης, της προόδου, της δημοκρατίας και πολύ περισσότερο της επανάστασης, και να μη δίνει την πάλη πρώτο, για ίσα **πολιτικά** δικαιώματα στους ξένους εργάτες και δεύτερο, για ίσα μερικάματα στους ίδιους κλάδους και στην ίδια ειδικευση.

Αυτή είναι η βάση για την αποκατάσταση μιας πρώτης ενότητας, αυτά τα πρώτα μέτρα για την υπεράσπιση της ζωής των ξένων εργατών.

Ενιαία πολιτικά δικαιώματα και ενιαία μεροκάματα μέσα από ενιαία συνδικάτα και πολιτικά όργανα.

Μόνο μια τέτοια νομιμοποίηση δεμένη με την πάλη και την εξίσωση πολιτικών δικαιωμάτων και μεροκαμάτων μπορεί να δώσει ώθηση στο προοδευτικό εργατικό κίνημα, να δεθεί συνολικά με το χτύπημα του εθνο-ρατσισμού, να αντιστρέψει τις αρνητικές συνέπειες της μαζικής εισδοχής των αλβανών εργατών σε θετικό παράγοντα πάλης για την ειρήνη, την πρόοδο και τη δημοκρατία.

Εκλογές στη Ρωσία ΛΕΜΠΕΝΤ: ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Είχαμε επισημάνει στο προηγούμενο άρθρο μας ότι ο σοσιαλμπερλιασμός επιλέγει την τακτική του καθουσιασμού, δηλαδή τον Γέλτσιν, γιατί αυτή έδωσε αναρίθμητους καρπούς στη ρώσικη υπερδύναμη. Ταυτόχρονα, όμως, θα πρέπει να προετοιμάζει πυρετώδικα την ανατροπή αυτού του προσώπου εντάσσοντας την τακτική της επίθεσης. Αυτός είναι ο Λέμπεντ.

Όμως, πάντα η επίθεση πρέπει να φαίνεται στην προώθηση των φιλοδυτικών στην εξουσία του Κρεμλίνου. Τέτοιο ήταν και το λεγόμενο πραξικόπημα των "σκληροπυρηνικών" που χρεώθηκαν την εισβολή στην Τσετσενία.

Αυτή είναι πάγια τακτική της ρώσικης διπλωματίας για την τύφλωση των δυτικών ιμπεριαλιστών. Η ισχυροποίηση της Ρωσίας εμφανίστηκε με τη μορφή

της διάλυσης της Σοβιετικής Ένωσης.

Ο έλεγχος της περιφέρειας της πρώην σοβιετικής αυτοκρατορίας απ' τη Ρωσία αποκαλέστηκε ευγενικά "εγγύς εξωτερικό" με τη δικαιολογία της υπεράσπισης των ζωτικών συμφερόντων της.

Με την παραπάνω τακτική οι σοσιαλμπερλιαστές κερδίζουν όλους του πόντους. Η Δύση φορτώνεται τα εγκλήματα απέναντι στους λαούς, ο ρώσικος λαός μαθαίνει ότι πεινάει εξαιτίας του δυτικού σατανά και οι ρώσοι προωθούν ανενόχλητα τις θέσεις τους.

Έτσι, το "πραξικόπημα" ήρθε να χτυπήσει τον δήθεν φιλοδυτικό Γέλτσιν και το στήριγμα του, τον Λέμπεντ. Αμέσως ο Λέμπεντ έγινε τόσο αγαπητός στη Δύση που όλοι τον χειροκροτούν.

Αλλά ένα πραξικόπημα στη διάρκεια μιας εκλογικής διαδι-

κασίας δεν είναι ένα συνηθισμένο πράγμα. Σε καμιά αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία δε συμβαίνει κάτι παρόμοιο. Οι πραξικοπηματίες να αφήνονται ελεύθεροι, ατιμώρητοι και να κερδίζουν ουσιαστικά την υποστήριξη της αντιπολίτευσης, δηλαδή των ψευτοκομμουνιστών.

Αν είναι αλήθεια ότι ο Γέλτσιν ετοιμάζεται να βάλει ψευτοκομμουνιστές στην κυβέρνηση του, το παιχνίδι που έπαιζε με το δήθεν αποτυχημένο πραξικόπημα είναι ένας τρόπος για να του επιτρέψει η Δύση να το κάνει στο όνομα του κατευνασμού των ψευτοκομμουνιστών.

Σε κάθε περίπτωση η άνοδος του αρχιφασίστα Λέμπεντ και των ψευτοκομμουνιστών στη Ρωσία σημαίνει ότι μπαίνουμε σε εποχή ανοιχτής ρώσικης επιθετικότητας.

ΛΕΜΠΕΝΤ: Ο ΕΚΛΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ

Αν ο Λέμπεντ επιδεικνύεται σήμερα απ' τη Ρωσία σαν το στήριγμα του δήθεν φιλοδυτικού Γέλτσιν ωστόσο αποτελεί τον κατεξοχήν εκπρόσωπο των "ρώσων πατριωτών" που σηκώνουν κόκκινη σημαία. Έχουμε την τύχη να ζούμε σε μια χώρα που αποτελεί την προκεχωρημένη εμπροσθοφυλακή του σοσιαλμπερλιασμού και ν' αντλούμε πλούσια πείρα για τα σχέδια του.

Έτσι πριν ο Γέλτσιν εκτοξευτεί στην εξουσία της Ρωσίας, τον γνωρίσαμε σα συνεπής σοσιαλφασίστα, όταν εμφανίστηκε στο αμφιθέατρο της Νομικής Σχολής στην Αθήνα.

Μια έμμεση γνωριμία του Λέμπεντ είχαμε σε συγκέντρωση των τροτσκιστών του ΕΕΚ, το Φλεβάρη του '95 για την κατάδική της ρώσικης επίθεσης στην Τσετσενία, που έγινε στο Πολυ-

τεχνείο. Η συγκέντρωση αυτή ήταν αντιστοιχη μ' εκείνες του ψευτοκομμουνιστή Αντίλοφ στη Μόσχα που συκοφαντούν τον αγώνα του τσετσενικού λαού καθώς καταγγέλλουν τη "διεφθαρμένη και εγκληματική ηγεσία του", ενώ θεωρούν την απόσχιση της Τσετσενίας έργο του δήθεν φιλοδυτικού Γέλτσιν που αποδυναμώνει τη Ρωσία. Καλεσμένος του ΕΕΚ ήταν κι ένας ρώσος τροτσκιστής. Εκεί, μιλώντας ο Σάββας Μιχαήλ γενικός γραμματέας του ΕΕΚ, υπερασπίστηκε με πάθος τον αγώνα του ρώσικου λαού ενάντια στην "εθνική ταπείνωση" που "επιβάλλει ο δυτικός ιμπεριαλισμός" και υποστήριξε το ρώσικο στρατιωτικο-βιομηχανικό μονοπώλιο και το ρώσικο φασιστικό στρατό με το επιχείρημα ότι υπάρχει τώρα σοσιαλιστικός πόλος στη Ρωσία

που ενσαρκώνεται στα φασιστικά συνδικάτα, επιτροπές κ.τ.λ. των κρατικών επιχειρήσεων και μέσα στους αξιωματικούς του ρώσικου στρατού.

Με παρέμβαση του ο σ. Η. Ζαφειρόπουλος απόδειξε ότι το ΕΕΚ έχει την πιο προσηθιμένη πολιτική γραμμή του σοσιαλμπερλιασμού και χτύπησε το Λέμπεντ σα φασίστα. Απαντώντας ο κεντρικός ομιλητής των τροτσκιστών υπερασπίστηκε τον Λέμπεντ και προσπάθησε να διαστρεβλώσει τη θέση της ΟΑΚΚΕ.

Όταν ο σ. Ζαφειρόπουλος ζήτησε χρόνο για δευτερολογία ώστε ν' απαντήσει οι οργανωτές του το αρνήθηκαν.

Αυτή είναι άλλωστε η δημοκρατία όλων των φίλων της νεοτσαρικής Ρωσίας και του Λέμπεντ.

Το ΥΠΕΧΩΔΕ σαμποτάρει τον Πειραιά

Η βασική τακτική των ρωσόδουλων, με επικεφαλής τον υπουργό ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε. Λαλιώτη, είναι να σαμποτάρουν όλα σχεδόν τα μεγάλα έργα που αναπτύσσουν τη χώρα. Στη συνέχεια το ψευτοΚΚΕ αναλαμβάνει να διεκπεραιώσει την αντιευρωπαϊκή εκστρατεία, καταγγέλλοντας την Ευρώπη σαν την αποκλειστικά υπεύθυνη για την οικονομική καθυστέρηση της Ελλάδας.

Μια χώρα απομονωμένη, τσακισμένη και παράλυτη μ' έναν εξαθλιωμένο λαό είναι πολύ πιο εύκολο ν' αναζητήσει το χαμένο μεγαλείο της στην αγκαλιά της "φίλης και ορθόδοξης" Ρωσίας, δηλ στο φασισμό και τον πόλεμο.

Όμως, αυτή είναι μια γενική αρχή που θα πρέπει συνεχώς να αποδεικνύεται με βάση τα στοιχεία που βλέπουν το φως της δημοσιότητας, όχι και τόσο συχνά. Έτσι λοιπόν, θα στηριχτούμε σ' ένα άρθρο της εφημερίδας "Καθημερινή", στις 28 Φλεβάρη για να περιγράψουμε το σαμποτάζ σε δύο μεγάλα έργα, στο πρώτο λιμάνι της χώρας και συνάμα βιομηχανικό κέντρο, στον Πειραιά. Αυτά είναι: α) η κατασκευή έργων υποδομής του Σταθμού Εμπορευματοκιβωτίων, "Ελ. Βενιζέλος" στο Νέο Ικόνιο Κερατσινίου, και β) η κατασκευή της περιφερειακής λεωφόρου του Ο.Λ.Π., Άγιος Διονύσιος Πειραιά - Σχιστό Σκαρμαγκά που ενώνει το κεντρικό λιμάνι με το εθνικό οδικό δίκτυο.

Τα δύο έργα βρίσκονταν σε εξέλιξη και η ολοκλήρωση τους θα βοηθούσε σημαντικά στην ανάπτυξη της εθνικής οικονομίας, ειδικά η περιφερειακή λεωφόρος (που τμήματα της έχουν ήδη φτιαχτεί) θα απελευθερώσει τη μεταφορά εμπορευμάτων που γίνεται με φορτηγά ενώ παράλληλα θα ελαφρύνει σημαντικά τη ζωή των κατοίκων της πόλης στην καθημερινή τους κίνηση.

Σύμφωνα, όμως, με κύκλους του Ο.Λ.Π., (στη διοίκηση του οποίου κυριαρχούν οι εθνικιστές του ΠΑ.ΣΟ.Κ.) τα δύο έργα κινδυνεύουν να τιναχτούν στον αέρα.

Στο πρώτο έργο σημειώνεται εμπλοκή στις 15/2/96 όπου η Νομαρχία Πειραιά με την υπ' αριθ. 359/15.2.96 απόφαση της

διεμήνυσε στον Ο.Λ.Π. ότι ανακαλεί την άδεια εξόρυξης αδρανών υλικών από την περιοχή Άκρα Τούρλα Σαλαμίνας, τα οποία ο Οργανισμός Λιμένος Πειραιά (Ο.Λ.Π.) χρησιμοποιούσε στην κατασκευή του Σταθμού Εμπορευματοκιβωτίων στο Νέο Ικόνιο Κερατσινίου.

Η χρησιμοποίηση αδρανών υλικών από άλλες περιοχές θα κοστίσει πολύ ακριβότερα στον Οργανισμό: «Οι επιπτώσεις από τη διακοπή θα είναι τεράστιες καθώς υπάρχει κίνδυνος καθυστέρησης του όλου προγράμματος και διακοπή της ροής χρηματοδοτήσεων από τα Ευρωπαϊκά Ταμεία» δηλώνει ο διευθυντής του Ο.Λ.Π., Σπύρος Στάλιας. Στο δεύτερο, την περιφερειακή λεωφόρο, αρχικά η σχεδίαση έγινε απ' τον Ο.Λ.Π. Το κόστος του έργου ανήλθε στα 400 εκατομμύρια δρχ. και υποβλήθηκε αίτηση για τη χρηματοδότηση του στο Ευρωπαϊκό Ταμείο Συνοχής και εγκρίθηκε. Η κατασκευή ξεκίνησε μετά από πολλές δυσκολίες και εμπόδια. Ξαφνικά, όμως, σύμφωνα με τον Ο.Λ.Π., το Υ.ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε. και ο Δήμος Δραπετσώνας (που κυριαρχεί το ρωσόφιλο τμήμα του ΠΑ.ΣΟ.Κ. με το δήμαρχο Χρονόπουλο) σταμάτησαν τη συνέχιση του έργου.

Το Υ.ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε., δηλ. ο Λαλιώτης, άγνωστο γιατί όπως λένε κύκλοι του Ο.Λ.Π., αντέδρασε στη σχεδίαση του δρόμου και ανέλαβε νέα χάραξη ενός τμήματος της λεωφόρου, το οποίο βρίσκεται εκτός της ζώνης λιμανιού.

Σύμφωνα με το νέο σχέδιο ο δρόμος θα περνάει μέσα από το εργοστάσιο Λιπασμάτων, τις εγκαταστάσεις της ΑΓΕΤ, τη MOBIL και τη BP με κόστος 3,5 δισεκατομμύρια δρχ!

Αυτό πραγματικά σημαίνει ότι σταματάει το έργο γιατί δεν υπάρχει εγκεκριμένη χάραξη ή άλλο εγκεκριμένο κόστος από την Ευρωπαϊκή Ένωση για τη χρηματοδότηση του. Να, πως οι ρωσόδουλοι καταστρέφουν τη χώρα, τσακίζουν την ανάπτυξη και την εθνική οικονομία.

Ψέματα, δημαγωγία και σαμποτάζ. Αυτά είναι τα σχέδια των αντιδραστικών. Ο λαός και το προλεταριάτο, όμως, δεν έχουν ακόμα μιλήσει.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ ΠΡΩΤΕΣ ΕΚΤΙΜΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΟ

Πάνω στη σελιδοποίηση της Νέας Ανατολής έρχονται τα αποτελέσματα της εκλογής του νέου Εκτελεστικού του ΠΑ.ΣΟ.Κ. Αυτά επιβεβαιώνουν τις εκτιμήσεις του κύριου άρθρου μας για τον ηγεμονικό ρόλο της ρωσόδουλης φράξιας. Οι ηγέτες της Λαλιώτης, Σκανδαλίδης, Κακλαμάνης έρχονται πρώτοι χάρη στο κεντρικό παιχνίδι τους, και αυξάνουν πολύ τη δύναμή τους στο

εκτελεστικό με την είσοδο των Αυγερινού, Πάγκαλου και Μανίκα δίπλα στους Γ. Παπανδρέου, Τζουμάκα. Το στρατόπεδο των προεδρικών συντρίβεται. Η τάση Αρσένη έχει πρακτικά εξαφανιστεί μέσα στην Κεντρική Επιτροπή και ο ίδιος ίσως επιβίωσε στο Εκτελεστικό χάρη στην πρόσφατη ρώσικη στροφή του. Ο Τσοχατζόπουλος έχασε τη δύναμη του. Η ευρωπαϊκή ομάδα σαν τέτοια έχει τους Ση-

μίτη, Πρωτόπαπα, Τσουκάτο με δεδομένο τον αμφίβολο χαρακτήρα της Βάσω Παπανδρέου. Όμως λείπουν οι μαχητικοί δηλωμένοι ευρωπαϊστές Διαμαντοπούλου, Πασχαλίδης, Παπαδόπουλος όπως και ο αντιλαλιωτικός Γιαννόπουλος. Θα πρέπει να περιμένουμε και τη σύνθεση της Πολιτικής Γραμματείας για να έχουμε ακριβώς τη γνώση των πραγματικών συσχετισμών.

